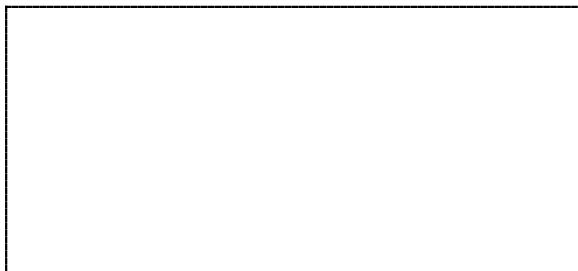


P 902041



PB-PP | B-31126
BELGIE(N)-BELGIQUE

DE BRUG



Maandblad van de Protestantse Kerk Mechelen Noord

behorende tot de Verenigde Protestantse Kerk in België

(verschijnt niét in januari en augustus)

60^{ste} jaargang nr. 6 - zomer 2016

Drukwerk verzonden tegen verlaagd tarief. Afgiftekantoor: 2800 Mechelen

Afz. / V.U.: ds J.H. Brouwer, Mechelsveldstraat 46, 2800 Mechelen

Website: www.protestantse-kerk-mechelen-noord.be

Kerkgebouwen Keizerstraat 26-28
Secretariaat: 2800 Mechelen

Predikant: ds. J.H. Brouwer
Mechelsveldstraat 46
2800 Mechelen ☎ 015/20.51.54

**EREDIENST: IEDERE ZONDAG AANVANG: 10.00 u.,
MET KINDERNEVENDIENST EN BABY-OPVANG**

Rekening: **IBAN: BE93 7510 0260 2367**, **BIC: AXABBE22** t.n.v.
Gemeenteleven Keizerstraat

Rekening: **IBAN: BE97 7512 0773 6149**, **BIC: AXABBE22** t.n.v.
Diaconie Keizerstraat

Opstaan!

Lukas 8:40-56

Er schijnt pas geleden te zijn uitgezocht, dat het verschil tussen ochtend-mensen en avond-mensen genetisch bepaald is. Het is dus niet eenvoudigweg een kwestie van leeftijd (de jeugd die later gaat slapen en later opstaat dan oudere generaties) en ook niet van onze techniek, die door kunstlicht en late televisieprogramma's het natuurlijke dag- en nachtritme verstoort - al heb ik nog steeds de indruk dat ook dat allebei wel een rol meespeelt.

Op de laatste catechese-avond vóór de vakantie hebben we een Engelse film over het leven van Jezus getoond. Daarin werd het dochtertje van Jäirus als centrale figuur ten tonele gevoerd. Een meisje dat altijd al een kwetsbare gezondheid had, waar de artsen weinig aan konden doen - en dat dan plotseling ernstig ziek wordt en haar vader, de bestuurder van de synagoge, ertoe brengt om zijn heil bij Jezus te gaan zoeken. Als Hij haar roept om terug te keren uit de dood gebeurt dat heel terloops, zoals je 's morgens vroeg je kind roept om wakker te worden en naar school te gaan. Alsof Hij tegen ons wil zeggen: 'Laat je niet in de luren leggen, de dood is niet echt. Het is niet meer dan een diepe slaap, waaruit je door God zelf wordt wakker gekust.'

Maar het zou me verbazen als er niet nòg meer achter zat, achter deze geschiedenis. En dan denk ik niet aan de psychologiserende uitleg, die ervan uitgaat, dat het meisje zich laat verlammen door de angst om volwassen te worden en op eigen benen te moeten staan. Nee: in dit verhaal waarin zo openlijk gespeeld wordt met de positie van de synagoge waar Jäirus een leider van was en met het getal 12 dat het aantal stammen van Israëel vertegenwoordigt - de ene vrouw in het verhaal al 12 jaar onrein door de bloedingen die ze had, de ander net 12 jaar oud en op de grens van haar volwassenheid - kan ik me voorstellen dat Lukas die beide vrouwen ook symbool laat staan voor de beide gemeenten waar God zich over ontfermt. In de eerste plaats Zijn eerstgeborene, het Joodse volk, waarvoor de Messias is gekomen om het voorgoed van zijn onreinheid te bevrijden. En dan ook voor die nieuwe gemeenschap die zich is beginnen te vormen onder de heidenen rond het goede nieuws in Zijn naam, een gemeenschap van mensen die zich lange tijd hebben laten betoveren en in slaap hebben laten sussen door de valse goden en die nu door Christus tot leven worden gewekt. En daar mogen we onszelf ook toe rekenen. Het wordt hoog tijd, dat wij ons laten aanspreken door die stem en tot waarachtig leven laten wekken, tot een bestaan met God en met elkaar. Dat we opstaan (ook op zondagmorgen, vroeg genoeg om naar de kerk te gaan) en Hem volgen, die leven heeft en leven geeft. Zodat ook wij door dat geloof worden gered.

JHB

Kerkraad

Het was de proponent Eefje van der Linden die de kerkraadsvergadering leidde, ze opende met lezing uit Filippenzen 4.

We verwelkomen de bezoekers van de kerk van Kirinda, de heer Charles Gahutu en ds. Prince Karangwa, deze opende de vergadering met gebed. Zij stelden zich voor en vertelden over de werking in hun kerk. De gesprekken verliepen tweetalig, onze predikant vertaalde de Franssprekende gasten en omgekeerd vertaalde hij wat wij vertelden.

Na de kennismaking en gedachtewisselingen verlieten ze de vergadering. De notulen van vorige vergadering werden mits kleine aanpassingen goedgekeurd. We evalueerden de voorbije kerkdiensten, zondag 8 mei Hemelvaartdienst, dienst waarin ds. G. Snauwaert was gevraagd maar door ziekte niet kon voorgaan, onze predikant heeft op zijn vrije zondag deze dienst dan ingevuld. Zondag 15 mei, Pinksteren waarin bevestiging van de herkozen Diaken en dienst waarin we ook het Heilig Avondmaal vierden. Zondag 22 mei een gewone dienst en dan zondag 29 mei de TV dienst, deze is goed verlopen en de productie was tevreden met het resultaat, om de voorbereidingen hiervoor moest op zaterdagmorgen om 7 uur de kerk worden opengemaakt, alles moest worden klaargezet en het interieur van de kerk aangepast en zondagmorgen moest de kerk weer om 7 uur open om bijkomende verlichting en degelijke te installeren. Om 9,30 uur moesten we aanwezig zijn, onze kerk zat vol, dank aan onze broeders en zusters van Mechelen Zuid en Turnhout. Onze gasten van Kirinda vonden het wel jammer dat er geen koor was en weinig jeugd.

Het proponentschap werd besproken, ook de eerste zondagen na de vakantie, te beginnen op zondag 4 september met de viering van het Heilig Avondmaal, vervolgens met de startzondag op 11 september. De Open Kerkdagen op 4 en 5 juni, wie de Kerk openhoudt en wat we doen op deze dagen, we vragen iemand om het orgel te bespelen. Het zomerpastoraat in de maand juli, bij de vakantie van onze predikant. Over de vluchtelingen en de vergaderingen die hierover worden gegeven door Vluchtelingen Hulp. We overlopen het jaarplan 2016 en maken afspraken voor de vakantieperiode. We bekijken de lijsten, te bezoeken ouderen, lectoren en koffieschenken. We bekijken de inkomsten van de Kerk, Gemeenteleven en Diaconie.

De gezamenlijke vergadering van de kerkenraad met Mechelen Zuid is vastgesteld op 27 juni. Na de rondvraag, eindigden we de vergadering met gebed. De eerstvolgende kerkraadsvergadering is na de vakantie op maandag 5 september om 19,45 uur in de kerkzaal.

Deze Brug wordt opgesteld voor de vakantiemaanden juli en augustus, ons eerstvolgend kerkblad verschijnt weer op 28 augustus.

We wensen een ieder van u een weldoende en gezegende vakantie toe! Wie suggesties heeft of opmerkingen laat het ons weten, via email of gesprek met de predikant of een kerkradslid.

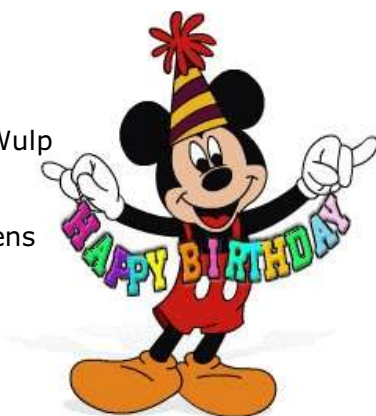
Georges

Samenstelling kerkenraad

Predikant:	ds J. Brouwer	015 - 20 51 54
Ouderlingen:	Mani Kanza	0489 - 86 38 41
	Georgette Saliba	015 - 41 31 85
	Geert Van Cammeren	015 - 31 97 64
Diaken:	Georges Vandensavel	015 - 61 02 03 / 0476-93 99 18

Verjaardagen

02 juli	Nezir Dirlik
04 juli	Edwin Ntamba
11 juli	Arthur Vanduffel
11 juli	Jaap van der Wulp
13 juli	Ton Kardux
16 juli	Guyny Ntamba
24 juli	Elske Brouwer
27 juli	Rina Blokland e. Joosten
29 juli	Corrie Noordzij e. van der Wulp
30 juli	Tanja Sakur
03 augustus	Irène Joelants wwe. Leyssens
04 augustus	Samir Younan
08 augustus	Georges Vandensavel
13 augustus	Nynke Brouwer
21 augustus	Sabri Eke
23 augustus	Hanne Eke
24 augustus	Jacques Stiévenard
25 augustus	Aysel Eke
27 augustus	Rudi Van Messen
27 augustus	Hushna Dirlik e. Eke



We wensen al deze jarigen een fijne tijd, maar vooral Gods zegen toe.

Erediensten

Alle diensten gaan door in het kerkgebouw aan de Keizerstraat 26, aanvang telkens om 10.00 uur, tenzij anders vermeld.

zondag 03 juli dhr. H. Sinnaghel	organist: J. van der Wulp 2° collecte: Zending
zondag 10 juli ds. J. Vanhees	organist: E. Poncin 2° collecte: Synodale kas
zondag 17 juli dhr. H. Fresen	organist: P. Oerlemans 2° collecte: Diaconie
zondag 24 juli prop. E. van der Linden	organist: J. van der Wulp 2° collecte: Kerkblad
zondag 31 juli ds. J. Brouwer	organist: J. van der Wulp 2° collecte: Synodale kas
zondag 07 augustus ds. J. Brouwer	organist: P. Oerlemans 2° collecte: Zending
zondag 14 augustus ds. C. Bultinck	organist: E. Poncin 2° collecte: Orgelfonds
zondag 21 augustus ds. J. Brouwer	organist: J. van der Wulp 2° collecte: Gemeenteleven
zondag 28 augustus ds. J. Brouwer	organist: J. van der Wulp 2° collecte: Synodale kas
zondag 04 september ds. J. Brouwer <i>H. Avondmaal</i>	organist: P. Oerlemans 2° collecte: Zending



Crisispastoraat

Tijdens de maand juli, de verlofperiode van onze predikant, hebben we een crisispastoraat voorzien. Bij nood of bij hoogdringendheid kan u een kerkraadslid, waarvan u de lijst vindt op pag. 5, aanspreken of opbellen; deze zorgt er dan voor dat u onmiddellijk wordt geholpen.

Rooster

	<i>Kindernevendienst</i>	<i>Lector</i>
03/07	Guyny	Godelieve
10/07	Hanne	Aysel
17/07	Hermien	Rina
24/07	Wibe	Henriëtte
31/07	Guyny	Godelieve
07/08	Hermien	Aysel
14/08	Hanne	Rina
21/08	Wibe	Chris
28/08	Guyny	Henriëtte
04/09	Hermien	Chris



Bij verhindering graag zelf ruilen, daarna doorgeven aan ds. Brouwer.

Kerkmozaïek
Maandblad van de Verenigde Protestantse Kerk in België

Zomer 2016

Bakken met boeken

+ Achter de muren : Cipersstaking

Onze vraag aan de diverse vaste en minder vaste scribenten van Kerkmozaïek om een leestip voor de komende zomermaanden leverde een bont boekenpalet op met –desondanks- een rode draad: de schrijvers willen de lezer aan het denken zetten.

Daarnaast is in dit nummer, naar aanleiding van de cipersstakingen, een centrale plaats ingeruimd voor de leefomstandigheden in diverse Belgische gevangenissen.

De website bruzz.be (voorheen brusselnieuws.be) meldde op 6 juni jl. dat in de gevangenis van Sint-Gillis al sinds eind mei 2015 geen collectieve activiteiten meer worden georganiseerd voor de gedetineerden. 'Geen sport, geen bibliotheekbezoek en geen opleidingen'.

Toch niet zo vanzelfsprekend dus: een boek pakken om -voor even- te kunnen ontsnappen aan de dagelijkse realiteit. Ook iets om over na te denken!

Namens de redactie, Annet Sinnema

Terugblik Avond over gevangenispastoraat: Gevangen voorgoed?



Als ik aan de mannen en vrouwen in de Gentse gevangenis vertel dat ik regelmatig uitleg geef over het leven in de gevangenis dan is er altijd een vorm van ongeloof. Ze geloven niet zo snel dat mensen van buiten interesse hebben. En toch ze putten er hoop uit. Het idee dat ze niet vergeten worden, ervaren sommigen zelfs als onverdiende genade.

Dus in dat opzicht is een avond met zo'n twaalf belangstellenden al bij voorbaat geslaagd. Aan de hand van enkele foto's kan al snel een beeld geschetst worden over het leven in de gevangenis, waarbij ook aangesloten kon worden bij de actuele vragen naar aanleiding van de stakingen.

Het doel van de avond ging toch nog wat verder. Met deze avond hoop je ook op enig enthousiasme om als protestantse gemeentes samen mee aan de slag te gaan en een antwoord op de vraag te geven wat je als kleine protestantse gemeente(s) kunt doen. Dat is altijd meer dan je denkt, dat bleek ook nu.

In het Mechelse bestaat er namelijk al heel wat waar je als individu of als kerk bij aan kunt sluiten.

Zo is er **Rondom Prison**: vijf samenkomsten georganiseerd door Vormingplus Mechelen om kennis te maken met het gevangenisleven, de gedetineerden en het gevangenispersoneel. Twee mogelijkheden in september-oktober en oktober-november.

Tralies uit de weg is een tweede mogelijkheid. Dit zijn gespreksgroepen die bestaan uit 6 mensen van buiten en 6 ingesloten. Deze groepen zijn interlevensbeschouwelijk samengesteld en gaan door in de gevangenis. 1 avond van 2 uur per week, 6 opeenvolgende weken lang.

De derde mogelijkheid is een **actie aan de poort**. Met deze actie wordt vooral geprobeerd de familie van de ingesloten een hart onder de riem te steken. Vorig jaar is deze actie al in Mechelen doorgegaan rond kerst. Ook deze actie is tenminste oecumenisch van opzet.

De aanwezigen hadden een lichte voorkeur voor de laatste actie, al zijn er natuurlijk wel nog wat vragen.

Dit betekent dat we in overleg met de kerkenraden kijken wat haalbaar

en wenselijk is. Zo kan het wellicht goed zijn om met verdere belangstellenden nog eens samen te komen. Mocht u dus bij het lezen van dit bericht ook geïnteresseerd zijn, geef dan een seintje. We nodigen u dan zeker uit.

Verder is het goed om te weten dat de *actie aan de poort* wellicht ook gestart gaat worden in Gent en Dendermonde waar ook protestantse kerken aan mee zullen doen. Mooi is dat, het betekent ook dat we van elkaars ervaringen kunnen leren. En hoe we één van de werken van barmhartigheid concreet kunnen maken.

Ik kijk in elk geval uit naar het verdere verloop, vertrouwend op die éne God en werkend tot eer van Zijn Naam.

Eefje van der Linden

Officier Wilm Hosenfeld, de barmhartige nazi

Hij was moe, hongerig en uitgeteerd. Sedert maanden vegeteerde Wladyslaw Szpilman in de ruïnes van het vernielde Warschau. Op 17 november 1944 had Szpilman geluk, hij vond in een oude villa conservenblikken. Buiten zichzelf van vreugde, bemerkte hij de rijzige gestalte niet, die de kamer was binnengestapt. "Wat zoekt U hier?", vroeg hem de man in een Duits uniform. Szpilman was na maanden verstoppertje spelen uitgeput. "Doe met mij wat U wil", antwoordde hij krachteloos.

De officier hoorde dat de haveloze Szpilman pianist van beroep was. En wees naar een piano in de kamer ernaast. "Speelt U iets!" Szpilman speelde het lied, dat hij vijf jaar eerder in de Poolse radiostudio gespeeld had, toen de eerste Duitse bommen insloegen op Warschau: de Nocturne cis-mol van Frédéric Chopin. De melodie stierf weg, beide mannen staarden mekaar aan. Tot de Duitser de stilte verbrak: "Bent U jood?" "Ja", zegde Szpilman. Tot zijn verbazing verborg de officier hem op de zolder. De pianist kon niet geloven dat een aanhorige van het volk dat half Europa in puin had gelegd en zijn gezin vermoord, sympathie toonde. "Bent U Duitser?" vroeg Szpilman. "Ja!" schreeuwde de man in uniform, "en na alles wat geschied is, schaam ik mij daarover". De daaropvolgende weken bracht de officier de pianist altijd



weer voedsel in zijn schuiling, tot de Duitse weermacht Warschau ontruimde. De naam van zijn redder zou Szpilman pas jaren later vernemen. Hij schreef in 1946 in het boek "Tod einer Stadt" (Dood van een stad) over zijn overlevingsstrijd en bijna 60 jaar later bracht regisseur Roman Polanski deze belevenissen met "De Pianist" in de bioscoop. Wereldwijd waren mensen ontroerd door het voorbeeld van de naamloze Duitser, die zijn menselijkheid had bewaard in onmenselijke tijden. Journalist Hermann Vinke vertelt nu in een nieuw verschenen biografie getiteld "Ich sehe immer den Menschen vor mir" hoe officier Wilm Hosenfeld van een nazi veranderde in een redder van NS-slachtoffers.

"Hitler is een groot genie," schreef de in 1895 nabij Fulda geboren Hosenfeld aan zijn vrouw. Dat was in 1940, en de Duitse legers hadden net Frankrijk overwonnen, wat Hosenfeld als een revanche voor Duitslands nederlaag in de eerste wereldoorlog beschouwde. Reeds in 1935 was hij lid van de nazi-partij NSDAP. Zijn vrouw Annemarie echter, met wie hij vijf kinderen had, was pacifiste. Maar al gauw slonk Hosenfelds enthousiasme voor oorlog en nazisme. "Als schande moet vandaag iedere mens het aanvoelen, die ook maar de geringste instemming heeft betuigd met dit systeem," schreef hij in 1943 in zijn dagboek. Sedert het begin van de oorlog was Hosenfeld in Polen gestationeerd. Ondanks alle tegenstand, was de weermacht in 1939 over het Poolse leger heen gewalst.

Na de verovering voerden de Duitsers een schrikbewind, Poolse intellectuelen zoals priesters of professoren werden in concentratiekampen opgesloten of doodgeschoten. Poolse joden werden ingeperkt in getto's tot de Holocaust begon, in cynische nazi-taal heette dit "de eindoplossing van het Jodenvraagstuk".

De gelovige katholiek Hosenfeld werd getuige van de Duitse misdaden. Vervolgens moest hij nabij Lodz een krijgsgevangenenkamp opbouwen. Polen werden daar vastgezet, joden voor het zwaarste werk aangetrokken. Hosenfeld trachtte te helpen, ook wanneer hij daarvoor instructies moest overtreden. Het mensverachtende racisme van veel van zijn landgenoten was Hosenfeld vreemd. "Dikwijls neem ik Poolse kinderen op de arm en denk dan aan mijn kleine meisjes", schreef hij aan zijn dochter Uta. Terwijl hij een goede verhouding met de Polen nastreefde en hun taal leerde, hoorde hij van executies en deportaties. "Men wil deze mensen ziek, ellendig en hulpeloos maken", noteerde hij in zijn dagboek, "waar komt dat duivelse plan vandaan?" Spoedig werd Hosenfeld van twijfelaar tot helper. Zijn morele en ethische kompas bleef gedurende de oorlog intact. In 1941 moest Hosenfeld voor de weermacht in Warschau een sportschool inrichten. Als leider gebruikte hij zijn nieuwe positie om vervolgd te worden tegen de Gestapo (geheime

staatspolitie) te beschermen. In 1944 schonken zijn Poolse arbeiders hem een Maria-beeldje uit het bedevaartsoord Tschenstochau, alsook een oorkonde waarin ze hem als "een goede, zorgende vader" omschreven. (...)

Toen in de zomer van 1944 de mannen van het Poolse vaderlands leger in Warschau tegen de Duitse bezetters in opstand kwamen, moest Hosenfeld gevangenen verhoren. Soms werden weerstanders met bloedende wonden bij hem gebracht. "Ik heb doorgezet dat ze verzorgd worden", schreef hij. Hosenfeld pleitte er energiek voor, gevangen Polen volgens de Conventie van Genève te behandelen en hen niet, zoals Heinrich Himmler bevolen had, dood te schieten als "bandieten en rebellen". Blijkbaar streefde Hosenfeld er in zijn verhoren naar, de jonge weerstanders te ontlasten. Hoe hij juist hielp is onbekend, in de rond 800 brieven aan zijn vrouw liet hij uit veiligheidsoverwegingen de hulpacties onvermeld.

Tenslotte redde Hosenfeld in de laatste oorlogsdagen ook pianist Szpilman. Op 12 december 1944 zagen beide mannen mekaar voor het laatst, de Duitsers trokken zich terug. Enkele weken later raakte Hosenfeld in Sovjet-gevangenschap. Hij die zich had ingezet voor een menselijke behandeling van gevangenen, werd brutaal verhoord. (...)

In de Sovjet-Unie werd Wilm Hosenfeld veroordeeld tot 25 jaar strafkamp. In 1952 was hij aan het einde van zijn krachten. Hij stierf op 13 augustus, 57 jaar oud.

Vijf jaar later reed bij hem thuis in Thalau een elegante Franse wagen voor en Wladyslaw Szpilman stapte uit. In 1950 had hij Hosenfelds naam vernomen en getracht te helpen. Tevergeefs. Szpilman vertelde weduwe Annemarie Hosenfeld hoe hij op 17 november 1944 Chopins nocturne gespeeld had en hoe haar man zijn leven had gered. Nu hoorde de pianist dat Hosenfeld dood was.

Het duurde nog decennia eer de daden van Hosenfeld wereldwijd bekend werden. Omdat hij door de Sovjets veroordeeld was als oorlogsmisdadiger, aarzelde Holocaust gedenkplaats Yad Vashem lang om hem te eren. Pas zes jaar na de première van de film "De Pianist" werd Wim Hosenfeld tot "rechtvaardige uit de volken" verklaard.

Maar de grootste eer had hem lang daarvoor al Szpilman betoond. Hij schreef dat Wilm Hosenfeld voor hem "de enigste mens was die hij was tegengekomen in Duits uniform". Met het woord "mens" onderstreept.

Stefanie Maeck (Der Spiegel 23.11.2015)

(oorspronkelijke titel "Der Nazi, der Juden und Polen rettete", vertaling en inkorting HW)

De vader is hij die liefheeft!

Beste lezers en lezeressen, misschien hebben jullie er nooit bij stil gestaan, maar eigenlijk is het echt wel heel bijzonder dat wij christenen naar het voorbeeld van Jezus hemzelf God onze "Vader" mogen noemen. Critici zullen zeggen dat dit wijst op een mannelijk godsbeeld, afkomstig uit een door patriarchale stereotypes gekenmerkte maatschappij, maar ik denk dat er meer is dan dat.

Traditioneel was de vader in het gezin de belangrijkste kostwinner en voor een stuk blijft dat zo, ook al omdat in de meeste gezinnen de man meer verdient dan de vrouw. Terwijl moeders hoofdzakelijk met liefde en zorg werden geassocieerd, vertegenwoordigden vaders vooral het gezag, zoals onder meer in Ernest Claes' succesroman "De Witte" (1920), met een derde hoofdstuk getiteld "De Witte en zijn vaders gestrengheid". Veelzeggend...

In mijn eigen familiale kring is de invulling van het vaderschap verschoven in de loop van generaties. Mijn grootvader aan vaderskant (Alfons Wilmaerts, 1907-1972) herinner ik mij enkel als een bedlegerige oude man getekend door een longziekte. Hij sprak ons, zijn kleinkinderen, altijd zacht en vriendelijk toe en deelde de druiven of andere vruchten uit die bezoekers hem hadden gebracht aan zijn ziekbed. Maar mijn vader schetst van hem een ander beeld: een tiran die wreed kon zijn voor mens en dier, geobsedeerd door zijn streven om een "dikke boer" te worden. Al het geld dat hij met zware arbeid verdiende in een Leuvense bloemmolen, werd gespaard om land te kopen. Voor de tien kinderen bleef weinig over en telkens mijn vader Gaston over zijn jeugd vertelt, klinkt droefheid en zelfs een vleugje verbittering door. Grootvader Alfons voerde een schrikbewind. Wanneer één van de kinderen iets mispeuterde hield grootmoeder dit voor hem angstvallig verborgen, bevreesd als ze was dat hij uit woede iemand half verlamd zou slaan.

Mijn grootvader aan moederskant (Theofiel Daniëls, 1909-1999) heb ik beter gekend. Hij kwam ons ooit thuis bezoeken met een vrachtwagen van de Tiense suikerfabriek, iets wat mij als kind enorm beïndrukte en waarna ik erg naar hem opkeek. Deze grootvader kon ook streng zijn, maar was veel milder. Af en toe kon er zelfs een uitstapje af, zo



vertelde mijn moeder, zoals toen hij in Tienen met zijn kinderen naar de operette "Gravin Maritza" ging kijken.

Mijn vader Gaston (°1934) begon in 1957 aan zijn huwelijk als een zachtere versie van zijn eigen vader, een kleine dictator, maar zonder geweld. Hij sloeg zijn kinderen zelden en enkel als hij geen andere uitweg zag. Eén pak slaag herinner ik me nog, dat was toen mijn allereerste rapport in het eerste leerjaar rampzalig slecht was en ik op de berispingen van mijn ouders koppig antwoordde dat ik ervoor zou zorgen dat het de volgende keer nog slechter zou zijn. Pedagogisch heeft die rammeling trouwens wel degelijk geholpen, want mijn schoolresultaten verbeterden spectaculair.

Vanaf mijn tienerjaren hadden mijn vader en ik een slechte verhouding en praatten we lange tijd nauwelijks met mekaar. Soms was de sfeer ronduit vijandig. Het waren jaren van spanning, waar mijn vader zelf een punt achter zette. Toen ik er op mijn 25e thuis uittrok en in mijn pas gehuurde appartement samen met mijn moeder en zus aan het werk was, klonk plots de bel. Mijn vader stond voor de deur met zijn gereedschapskoffer en vroeg op barse toon waar hij kon helpen. Dit was zijn manier om zonder gezichtsverlies uit te drukken hoezeer hij mij lief had...

Mijn ouders zijn nu 59 jaar getrouwd en hun huwelijk is in die tijd geëvolueerd van een kleine dictatuur naar een min of meer evenwichtig partnerschap. Mooi toch, hoe mijn vader zich in de loop der jaren mentaal heeft ontwikkeld?

Overigens toont de anekdote met de gereedschapskoffer aan, waar het bij vaderschap echt om gaat, namelijk ware en onbaatzuchtige liefde. Waar bij moeders het ouderschap begint onmiddellijk na de bevruchting, ligt dit voor vaders toch wat anders. Wij vaders ervaren immers geen zwangerschap, kennen geen ochtendmisselijkheid, geen weeën, geen bevalling. Maar misschien net daardoor, wordt waarachtig vaderschap des te meer een liefdesambt, een bediening waartoe je geroepen wordt en die je bewust moet aanvaarden. Hoeveel mannen zijn er niet, die deze verantwoordelijkheid ontvluchten, die de moeder van hun ongebooren kindje achterlaten? Zijn zulke personen het waard "vader" te worden genoemd?

Mijn punt over vaderschap als liefdesbediening wordt geïllustreerd door Jozef in de Bijbel. In Lucas 2:48 zegt Maria aan de twaalfjarige Jezus "je vader en ik hebben met angst in het hart naar je gezocht" (NBV 2004). Maria noemt Jozef dus Jezus' vader, hoewel Matteüs 1:18 en volgende ons leert dat hij dat biologisch gesproken niet was. En terecht mag Jozef de titel "vader" dragen, want hij was het die samen met Maria de kleine Jezus liefdevol grootbracht.

Wie dit ook begrepen had, was toneelschrijver Marcel Pagnol. In zijn befaamde Marseillaise trilogie, die ik moest lezen op de middelbare

school, maakt de jonge Marius zijn ambitie waar om als matroos de zeven zeeën te gaan bevaren. Na zijn vertrek blijkt zijn vriendin Fanny zwanger te zijn, maar zij verzwijgt dit tegen Marius omdat ze zijn droom van zeemanschap niet wil kapot maken. Zij trouwt dan met meneer Panisse, een kinderloze oudere zakenman die zo een kant en klare opvolger krijgt, terwijl Fanny ontsnapt aan de schande van het ongehuwde moederschap. Maar wanneer Marius na twee jaar terugkeert en erachter komt dat de kleine Césariot (genoemd naar Marius' eigen vader César, die ook peter is) zijn zaad is en niet dat van meneer Panisse, wil hij moeder en kind gaan opeisen. Er ontstaat een discussie tussen hem en zijn vader César, die hem vertelt dat Césariot niet zijn kind is, maar wel dat van meneer Panisse, die het met liefde heeft aangenomen en die Fanny tot een gerespecteerd iemand heeft gemaakt. Marius vraagt daarop wie nu eigenlijk vader is, hij die het leven geeft of hij die de papflessen betaalt. Césars antwoord luidt "de vader is hij die liefheeft", immers "iedereen kan leven geven, dat duurt maar enkele seconden. Ook honden geven leven, maar toch zijn zij geen vaders".

En hiermee zijn we dus ver verwijderd van alle mogelijke patriarchale stereotypes, zo dunkt me. Vaderschap is een kwestie van liefde en verantwoordelijkheid, meer dan van biologie. Wellicht is dit ook de reden waarom God in de Bijbel de man tot gezinshoofd heeft aangesteld (zie bijvoorbeeld Genesis 3:16 en 1 Korintiërs 11:3): niet omdat hij zomaar zijn goesting zou kunnen doen of erger, zijn gezin tiranniseren, maar als een opdracht om zijn vrouw en kinderen dienend lief te hebben. Of ikzelf daar altijd in slaag? Misschien kunnen mijn kinderen daar later een artikel over schrijven, over de keren dat ik nors was of geen tijd had voor hen, over mijn ongeduld, over hoe ik nu eens te streng was en dan weer niet streng genoeg. Kortom, over de feilbare vader die ik was en ben.

Hugo Wilmaerts

Noten:

1. Marcel Pagnol (1895-1974) Frans toneelschrijver en regisseur, schreef de "Marseillaise trilogie" Marius (1929), Fanny (1931) en César (1946, dit laatste eerst als film). Het idee van een "lokaal" toneelstuk dat universeel moest aanspreken had hij opgedaan na het zien van het Brusselse "Le mariage de Mademoiselle Beulemans" (Fonson & Wicheler, 1910).
2. Ernest Claes (1885-1968): Vlaams schrijver, bekend van o.m. "De Witte", een roman gebaseerd op de bengelstreken van een Zichemse dorpsjongen, en de dikwijls harde reacties daarop van volwassenen
3. Stereotype (oorspronkelijk drukkerijterm): afgietsel in een plaat van zetsel, vandaar onveranderlijke karakterisering van een volk, groep, landaard enz.; cliché (geraadpleegd: Van Dale en Petit Robert)

Bezoek uit Kirinda (uit het verslag van onze gasten)

Waarnemingen en opmerkingen



De voordelen van de kerken in ABL

- De Kerk is rijk, want haar leden hebben aanzienlijke financiële middelen en zijn zelfs rijk.
- Ze bestaat uit gelovigen die voor het grootste deel goed geschoold zijn.
- De Kerk heeft geen problemen op het gebied van de infrastructuur, zoals kerkgebouwen, onderdak voor predikanten en zalen voor vergaderingen of cursussen.
- De predikanten worden betaald door de overheid.
- De kerkgebouwen en de pastorieën worden vaak onderhouden door de overheid.
- Het land biedt verscheidene faciliteiten voor arbeid en voor de inwoners zoals transport, communicatie, een veiligheid die zo goed als gewaarborgd is, een gereduceerd tarief voor werklozen,...
- Actieve deelname van de Kerk aan sociale activiteiten, vooral met betrekking tot aspecten van het leven waar de tussenkomst van de

staat niet erg merkbaar is.

- De bereidheid om samen te werken met de andere religies.
- Organisatie van Open Deurdagen om de activiteiten, projecten en verwezenlijkingen van de Kerk te laten zien.
- Koffiedrinken na de diensten...

Dreigingen

- De Kerk in België neemt aanzienlijk af, wat betreurenswaardig is en waarvoor moet worden gebeden.
- De secularisatie groeit tot enorme hoogte.
- De Kerk is ons te liberaal; want afgezien van doop en belijdenis lijkt het alsof het privé-leven een plaats is waar de Kerk niets mee te maken mag hebben.
- De Kerk bestaat voor het merendeel uit bejaarde mensen.
- Er is geen grote groep jeugd.
- Een homoseksuele en lesbische geaardheid wordt tot op zekere hoogte door de Kerk geaccepteerd!
- Behoudzucht; een kerk die tot op zekere hoogte hoedster is van de traditie en niet erg open voor veranderingen. Overigens vormt ook de taal een barrière voor de openheid van de Kerk voor mensen afkomstig uit andere culturele achtergronden.

N.B.: Je zou maatregelen moeten nemen en strategieën moeten ontwikkelen voor een aan de context aangepaste evangelisatie, vooral van de jeugd.

Nieuwe ervaringen

De reis was voor een gouden gelegenheid om te leren en onze horizon te verbreden.

- Het aantal leden van de Kerk is belangrijk, maar het voornaamste is de kwaliteit en het engagement van de leden.
- De Kerk moet creatief zijn, soms problemen benoemen die de samenleving bedreigen en meedoen met het zoeken naar de noodzakelijke oplossingen.
- De Kerk moet aantrekkelijk zijn, vooral voor de jeugd, om haar voortbestaan in de toekomst te verzekeren. Het is nodig om gebruik te maken van de mogelijkheden van de informatie- en communicatietechnologie om het evangelie te verbreiden onder de jongeren.
- Er zijn verschillende aspecten van het maatschappelijk leven waar de diensten van de aalmoezeniers onontbeerlijk zijn.
- De Kerk moet open staan voor de bijdragen van de moderne tijd; tegelijk moet ze de waarden van het christelijk leven bewaren, zoals die in het evangelie worden gepredikt. Er moet een duidelijke

scheidslijn zijn in het maatschappelijk leven tussen gelovigen en ongelovigen.

- Hoewel we leden zijn van verschillende kerkgenootschappen, zijn we leden van hetzelfde lichaam van Christus. Daarom zijn tolerantie, samenwerking en dialoog noodzakelijk (oecumene).

Tot besluit bedanken wij de leden van de Werkgroep Jumelage van ABL hartelijk om ons uit te nodigen en heel het programma van onze reis te organiseren. Onze dank gaat evenzeer uit naar iedereen die ons in het gezin heeft ontvangen, degenen die ons een moment van dialoog en discussie hebben geboden, degenen die ons in hun auto hebben vervoerd en degenen die met ons de maaltijd hebben gedeeld. We hebben veel geleerd en verschillende personen hebben een belangrijke rol gespeeld om ons dat mogelijk te maken. We koesteren veel hoop dat dit contact nuttig is geweest en zal blijven voor onze beide gemeenschappen. Zo hopen we ook, dat onze broeders en zusters van ABL in de toekomst de gelegenheid zullen hebben om Kirinda te bezoeken om ons ook te verrijken door hun ervaringen en kennis.

Onze oprechte groeten aan alle broeders en zusters van ABL vindt u in Numeri 6:24-26: *"Moge de HEER u zegenen en u beschermen, moge de HEER het licht van zijn gelaat over u doen schijnen en u genadig zijn, moge de HEER u zijn gelaat toewenden en u vrede geven."*

Ds. Prince Karangwa en Charles Gahutu

Godsdienstvrijheid

Volgend jaar vieren de Belgische en Nederlandse protestanten samen met de Duitse een jubileum. Het is dan op 31 oktober 500 jaar geleden dat Maarten Luther zijn beroemde stellingen aan de deur van de slotkapel in Wittemberg spijkerde. Het is waar dat in de Nederlandse provincies van Spanje destijds ook aanhangers zijn geweest van Luthers hervormingsstreven in kerk en leer. Met name onder zijn ordegenoten, de Augustijnen. Maar veel meer aanhang dan Luther verwierf Calvijn in deze streken.

De calvinistische Reformatie kwam niet bij onze oosterburen vandaan, maar bij onze zuiderburen. De Franse protestantse edelen, Hugenoten, hadden met geweld kerken voor de calvinistische eredienst afgedwongen van de koning. Dat was een inspiratie voor de Vlaamse calvinisten om zich kerkgebouwen toe te eigenen. Het gebeurde in 1566, dit jaar 450 jaar geleden. De acties begonnen in het zuidwesten van de Spaanse Nederlanden, in het Westerkwartier van de

Vlaanderen. Tijdens de jaarlijkse bedevaart, op 10 augustus, van de Hondshoetenaren naar St. Laurentius bij Steenvoorde werd een hagenpreek gehouden die uitliep op de ontwijding van zijn heiligdom. De inquisitie had in de decennia daarvoor zoveel levens gekost en daarmee zoveel weerstand opgeroepen tegen de Spaanse kroon en de Roomse tiara, dat nu kennelijk de maat vol was.

De actie was georganiseerd en werd geleid door Vlaamse vluchtelingen die daarvoor uit Sandwich waren teruggekomen. Het zou het startsein zijn voor wat we noemen 'de beeldenstorm'. Binnen enkele maanden werden talloze kerken in de Spaanse Nederlanden gereformeerd. Soms door beelden en andere attributen van de katholieke eredienst te verwoesten. Soms door ze ordentelijk te verwijderen onder leiding van de stadsbesturen. De acties verplaatsten zich van het zuidwesten naar het noordoosten, tot in Groningen toe.

Een groot verschil met de lutherse hervormingen in Duitsland was dat de calvinisten in de Spaanse Nederlanden het recht op individuele vrijheid van godsdienstoefening en geweten opeisten. Terwijl in Duitsland de vorsten bepaalden welke vorm van eredienst de onderdanen moesten volgen, hetzij katholiek, hetzij luthers.

Het zou nog even duren voor de vrijheden bevochten waren. De kroon sloeg hard terug door in 1567 de beste strateeg naar hier te sturen, Álvarez, Hertog van Alba en na hem Farnese, hertog van Parma. De laatste zou in 1585 Antwerpen heroveren voor de kroon. Wie het Spaanse geweld overleefde, sloeg op de vlucht. Veelal naar de noordelijke Nederlanden. De vluchtelingen en hun nakomelingen zouden daar een periode van welvaart helpen tot stand brengen: de "Gouden Eeuw" van de Nederlandse Republiek van Zeven Provinciën. Er heerste een vorm van godsdienstvrijheid. Zo niet in de deels ontvolkte zuidelijke provincies. Die werden grondig gerekatholiseerd.

Ter overweging: is het niet zinvoller voor de Nederlandstalige protestanten om dit jaar 2016 te vieren als jubileumjaar van de Reformatie? Zeker nu de vrijheden van godsdienst en geweten onder druk staan van krachten van buiten én van binnen Europa?

Én: zouden we de gelegenheid niet moeten te baat nemen om na 450 jaar ons te verzoenen met onze katholieke broeders en zusters, om samen te gaan staan vóór behoud van deze vrijheden? Van katholieke zijde lijkt onder de huidige paus de tijd rijp.

Schrijf alvast in uw agenda:

- 14 augustus: Hagenpreek in Hondshoote
- 21 augustus: Verzoeningsdienst in Ieper, m.m.v. katholieke en protestantse hoogwaardigheidsbekleders uit België, Frankrijk en Nederland. Met volksfeest toe.

Ds. Arjen Breukelaar



14.08.16

Geuzen

F E E S T

**... FEEST
ZONDER
GRENZEN**

Oecumenisch samenzijn

Grenzenloos heerlijk eetfestijn

ELS KEYTSMAN

over vluchtelingen, migratie, racisme,
geïnterviewd door **PIET PIRYNS**

IN VOLATA, Italiaanse ambiance

**CREAFANT MET KINDERANIMATIE,
PAKSKE FRIET, VERTELLINGEN,
GEZELLIGHEID,...**

Ruimte voor vrij podium. Vooraf aanmelden

STEUN AAN ONTWIKKELINGSPROJECT IN COLOMBIA



HOREBEKE • KORSELE

Info en inschrijvingen voor het eetfestijn (verplicht!): www.geuzenfeest.be



Het dochtertje van Jairus.



Jezus roept ons allemaal om op te staan en Hem te volgen naar het echte leven zoals God het heeft bedoeld.